

KÉCSKE és VIDÉKE.

Társadalmi, közgazdasági és szépirodalmi hetilap.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAPON.

Szerkesztőség és kiadó hivatal:

Új-Kécskén, hova a lap szellemi és anyagi részét illető minden küldemény címezendő.

Dérmentelen levelek el nem fogadottnak. Kéziratok vissza nem adottnak.

Előfizetési díj:

Egész évre 4 forint. — Fél évre 2 forint. Negyed évre 1 frt. — Egyes szám ára 10 kr.

Felelős szerkesztő és lapkiadó-tulajdonos:

PETRÓCZY JÓZSEF.

Hirdetések:

jutányos áron számítottak. Többszöri hirdetéseknel lényeges árkedvezmény adatik. Hivatalos hirdetéseknel minden szó 1 kr. — Nyilt-tér sora 20 kr.

Minden beiktatás után 30 kr helyleg-díj fizetendő.

Uj-Kécske anyagi helyzete.

Kiskún-alsójárás főszoigabirájának október 23-áról kelt 3930/1890. számú megghagyása folytán a község elöljárósága a Dr. Vladár Vilmos szolnoki ügyvéd, mint a Szolnok-félegyházi szárnyvonal engedményese által kért áru-forgalmi kimutatást a napokban már elkészítette.

Azt hisszük, nem lesz érdektelen, ha e kimutatás egyes adatait közöljük, annál kevésbé, mert községünk anyagi helyzetét, kiviteli terményeink mennyiségét tárja elénk, melylyel kapcsolatban feltüntetni, hogy Uj-Kécskének mily behozatali czikkekre van szüksége s ezek fogyasztása mennyire tehető.

*

Uj-Kécske területe 16,765 katasztralis holdat és 799 □ ölet foglalt magában.

Lélekszáma: 6500.

A község nagyobb birtokosai a következők:

1. Gróf Szapáry László örökösei 1469 cat. hold, 883 □ öl.
2. Vigyázó Sándor 1185 c.-hold 932 □ öl.
3. Deutsch Antal 930 c.-hold 129 □ öl.
4. K. Faragó József 915 c.-hold 136 □ öl.
5. Markbreit Adolf 724 c.-hold 11 □ öl.
6. Abonyi uradalom 715 c.-hold 301 □ öl.
7. Haay Mihály 639 c.-hold 880 □ öl.
8. özv. Mandel Ignáczné 486 c.-hold 1110 □ öl.
9. Uj-Kécske község 479 c.-hold 331 □ öl.
10. Danielisz Hortensia örökösei 343 c.-hold 145 □ öl.
11. G. Varga András 267 c.-hold 737 □ öl.
12. Ádám Sylvester 198 c.-hold 1030 □ öl.
13. Masznyik János 197 c.-hold 566 □ öl.

TÁRCZA.

SZÉP ŐSZI TÁJON...

Szép őszi tájon elmerengek
Enyelg, cikáz a napaugár,
Zöld lomb borítja még a berket
De hej még sem a régi már!

Zöld lomb között beteg levél rezg
Nehéz, hideg dér csippte meg,
Metsző ezél bujdosik az ágon
Nyomán bokor, virág remeg.

Óh hogyha majd fehér hajammal
Sikongva künd az őszi ezél
S emlékeim lehullt virágin
Szemem könyűje leaz a dér!...

Lévay Mihály.

A bácsi menyasszonya.

(Folytatása.)

Ezután felállt s közömbös állásba helyezte magát.
— Csinos? Kérdezte Aranka.
— Oh, igen, viszonzá Zoltán hirtelen.
— Magas, Zoltán?
— Olyan magas mint minden nőnek lennie kellene.
— Szóke kérdezte Aranka.
— Igen szóke, szép arany hajjal; legszebb szín a világon.
— És szemei? Kérdezte Lujza.
— Szemei kékek, szólt Zoltán.
— Bájosnak kell lennie, jelentette ki Aranka némi gondolkodás után.

14. Bucsei Mihályné 160 c.-hold 1596 □ öl.
15. Faragó Dénes 153 c.-hold 800 □ öl.
16. Zoboki György 149 c.-hold 1537 □ öl.
17. Kuli János 146 c.-hold 1477 □ öl.
18. Oppenheim Henrik 135 c.-hold 149 □ öl.
19. Tóth László 134 c.-hold 974 □ öl.
20. Batka Imre 101 c.-hold 1167 □ öl.

A község évi átlagos kivitele:

I. Gabnaneműek:

1. Búza . . . 8000 mtrm. 50,000 frt értékben.
2. Rózsa . . . 20,000 " 110,000 frt "
3. Árpa . . . 1000 " 6000 frt "
4. Zab . . . 2000 " 5500 frt "
5. Tengeri . . . 4000 " 20,000 frt "
6. Köles . . . 500 " 2500 frt "
7. Repce . . . 400 " 5000 frt "

Az összes kivitel tehát gabnaneműekben: 35,900 métermázsza 199,000 frt értékben.

II. Vegyesek, mint: burgonya, répa stb. 70,000 mtrm. 50,000 frt értékben.

III. Az eladásra kerülő gyümölcstermelés: 12,000 mtrm. 36,000 frt értékben.

IV. Az eladásra kerülő bor mennyisége: 15,000 hektoliter 120,000 frt értékben.¹⁾

V. Az eladásra kerülő gyapjú mennyisége: 50 mtrm. 3500 frt értékben.

Ezenkívül: VI. az eladásra kerülő tenyész-állatok száma a következő: 1. Ménló 5 drb. 2. Kanca 70 drb. 3. Bika 10 drb. 4. Tehén 300 drb. 5. Sertéskan 50 drb. 6. Sertés kocza

¹⁾ Megjegyzendő, hogy a termés alig 10 %-a marad itthon, mert a nép a túlságos adóterhek, szőlő-dezsmaváltás, háztaksa, gátfenntartási költség, földvételek törlesztése stb. által nyomtatva, oda van kényeszerítve, hogy gabonájából csakis a vetőmagot és a legszükségesebb kenyérnek valót tartja meg, borát pedig mint fölöslegest eladja. Épen ezért aránylag véve oly kevés a fogyasztás.

— Igen, az, erősítette Zoltán lelkesülten, de némi zavarral.

— De csak nem ügyes? Kérdezte Aranka. Juli néni nem fogja példaképen felhozni előttünk.

— A legügyesebb leánya a világon, szólt Zoltán egyszerűen.

— Oly ügyes mint Ilona kisasszony?

— Egészen olyan, nevetett Zoltán, egészen olyan.

— És mikor esküszik meg vele, Zoltán? Kérdezte Lujza kíváncsisággal. Nem sokára? Oh, legyünk mi a nyoszolyú lányok, kedves Zoltán.

— Igen, szólt Zoltán mosolyogva, majd gondolkodni kezd. — De igen gyorsan következtek, hiszen még ki is kosarazhat.

— Oh, az nem valószínű, jelentette ki hévvel Aranka.

— Azt már nem tudom, viszonzá Zoltán. — Látszott hogy egyszerre kétség vett rajta erőt. — Sőt én igen valószínűnek tartom. Egészen jó ember vagyok, de ő talán nem igen sokat tarthat felőlem. De miért is tartana?

Sivár szünet következett. Zoltán háttal állt a tűznek, Aranka pedig elgondolkodva nézett maga elé.

— Ilona kisasszony regényében, szólt Aranka, még mindig gondolkodva, a hősnő kikosarazza a hőst. De azt nem tartom szépségnek az utóbbtól, hogy azonnal elmegy és egészen más, szegény és egyszerű leányt vesz nőül, aki szereti őt. Tegyük fel hogy ha szerelmed tárgya kikosaraz, úgy cselekszel te is?

Zoltán szemeibe ismét a vidámság tüze gyult ki. A leánykák arca annyira számító és komoly kifejezéssel bírt, hogy az ő komolysága egészen eloszlott.

— . . . Igen, éppen azt tenném én is; — szólt. Ebben a pillanatban léptek zaja hangzott kívülről s nem sokára koczogtattak az ajtón.

500 drb. 7. Juh-kos 30 drb. 8. Juh nőtény 300 darab.

Ez azonban csakis a tenyész állatok forgalmát tünteti ki, mert a heti és országos vásárookra a helybeliek által 1890. évben novemb. 10-ig fölhajtatott:

1. Szarvasmarha 1024 darab.

2. Ló 996 "

3. Sertés és juh . . . 2270 " , melyből eladatott (ide számítva a vidékiek által fölhajtottakat is):

1. Szarvasmarha 1093 darab.

2. Ló 869 "

3. Sertés és juh . . . 1692 "

A község terményeit a következő piacokra szállítja: gabonáját legnagyobb részben Szolnokon át Budapestre, részben azonban Kecskemétre és Félegyházára; borát Budapestre és Bécsbe; a gyümölcsöt és egyéb kiviteli czikkeket leginkább Szolnokra, Budapestre és Bécsbe.

A község évi átlagos behozatali szükséglete:

1. Cukor 60 mtrm. 2000 frt értékben.

2. Kávé 8 mtrm. 1700 frt ért.

3. Só 1000 mtrm. 10,000 frt ért.

4. Kőszén 1200 mtrm. 10,000 frt ért.

5. Petroleum 300 mtrm. 6000 frt ért.

6. Szeszes folyadékok 350 hektoliter 18 ezer forint értékben.

7. Az összes építkezésekhez stb. szükséges famennyiség 10,000 frt értékben.

8. Gazdasági eszközök stb. 25,000 frt ért.

9. Gyarmatárak s egyéb czikkek 11,000 forint értékben.

10. Szövet, posztó stb. 14,000 frt ért.

Az inas volt, teríteni akart a vacsorához, Zoltán távozni készült.

— A titkot megőrizd, szóltak a leánykák, bucsúzóban. Senkinek sem mondok egy szót se belőle. Jó éjt, Zoltán! Jój ismét melőbb.

Fél órával később asztalnál ültek a leánykák, könyökeiket a fehér abroszra támasztva, szemeik ragyogtak s nyelvcsékeknek ugyan csak volt dolguk, midőn egy kocsi megállt az iskola szoba ablakánál és Juli néni Ilona kisasszonnyal beszélgetve, belépett a kapu alá. Edes dallamos hang „jó éjt” mondott s aztán könnyedén lépdelték föl a lépcsőzeten.

A következő pillanatban megnyílt az iskola-szoba ajtaja s Ilona kisasszony megjelent a küszöbön.

Kicsiny gyöngéd külsejű leányka volt négy öt évvel idősebb Erzsikénél.

Kékes, szürke szeme s bájos alsó ajka elragadó volt; méltóságos, nyugodt magatartással s egészen inkább kellemes és pikáns mint csinos.

Szája, habár azt senkise kívánhatta volna kisebbnek, mégis kissé nagy volt a hibátlan szépséghez; orra jelentéktelen, arca lágy és tiszta, de itt ott a nap nagyon szeretőleg érintette s apró szeplőfoltokat hagyott rajta vissza.

Mosolylyal ajkán lépett az iskola szobába. Unalmas társaságban lehetett s örült, hogy ismét hon lehet. A leánykák valamennyien csevegtek, még pedig kissé hangosabban, mint illett volna, de neki jól esett még a zaj is.

Aranka széket tolt számára az asztalhoz, Erzsike kendőjét, kalapját vette el, Lujza pedig bort, piskotát és kalácsot tett az asztalra.

— Sokáig kimaradtam, szólt Ilona kisasszony könnyedén sohajtva. Csak nem untatok magatokat?

— Mi? kiáltott föl Erzsike, Ilona kisasszony, ha tudná ki volt itt! Csaknem azonnal jött az önök

Ezek közül az 1, 2, 4, 5, és 6. számú cikkeket leginkább Szolnokról vagy Fegyverházról szerzi be, a 3. és 7. számút pedig Szolnokról.

Lássuk most már a végösszegeket!

Az összes kiviteli forgalom — mindent beleszámítva — hozzávetőleg kitesz: 450,000

A behozatali szükséglet 107,700 forintot.

Ha most azt akarnánk megtudni, hogy körülbelül (mert a biztos számítás lehetetlen) a község évenként anyagilag emelkedik-e vagy hanyatlik, ezt a következő számításal érhetjük el:

Az összes kiviteli forgalommal szemben a következő kiadások merülnek fel:

1. Az összes behozatali szükséglet 107,700 ft.
2. Különböző adónemek címén 61,300 ft.
3. A termelés előállítására tett kiadások 85,000 ft.

Összesen: 274,000 ft.

mely összeget levonva a kiviteli bevételekből az itthon maradt (?) pénzkészlet 176,000 ft.

Ha tehát tekintetbe vesszük, hogy terményeink értéke a vasut létesítése által felszökik, (legalább is 50—70,000 frtnyi bevétel-többletre számíthatni) mindenesetre azon kell lennünk, hogy annak ügyét ha kell áldozattal is előmozdítsuk.

r . . . v . . . i

²⁾ Nagy kérdés! Adóság, bérlet s több ehhez hasonló kiadás nem számít? Ha igen, bizonyára az „itthon maradt pénz” összege még felenylinél is kevesebbé devalválódna. Szerk.

Művészet falun.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Ujszász, 1890. november 10.

Szerkesztő barátom!

Őszi verőfény langy sugarai játszanak az ablakomon. Házam előtt sápadt levelekkel állnak már a fák. Nézem, nézem mint kavargó a napfényes levegőben egymás után a sok szegény levél le a piszkos, sáros földre. — Abban az állapotban vagyok, mikor zsongó ábrándok raja özönl el a lelket, mikor még a realisabb szív is poétikus hangulatba ringatózik. E búvárs-bájos hangulatot felhasználva, sietek neked ezt a levelet megírni, elmondani egyet-mást arról a művészi estéről, mely a tegnapi napon osztályrészünkül jutott.

Levelemnek a címére tekintve, azt hiszem, nemcsak te, de lapod olvasói közül is többen megütöznének azon. S nem ok nélkül, mert *művészet és falu*, a mi viszonyainkat tekintve, nagy Magyaror-

távoztá után s éppen most ment el. Nagyon jól töltöttük az időt.

Ilona elpirult kissé; tekintetét elfordította nővendégeiről, nem akarta kérdezni, hogy ki volt a látogató.

— Zoltán sejtette, hogy Juli néni nem lesz honn, szólt Aranka. Azt hiszem, egyedül velünk akart lenni, mint hogy valami mondani valója volt számunkra.

— Valami titka volt közlendő? kérdezte Ilona könyveden, mosolygva. Lujza, könyöke lyukat furt ruhája ujján! Ezt ki kell javítani holnap.

Ezzel ugyan nem az volt szándékában, hogy valami kivetni valót találjon a leánykák valamelyikénél, de a társalgásnak akart ezzel más fordulatot adni.

— Holnap megfoltozom, szólt Lujza kissé félénken, de mohón. Zoltán oly csodás titkot mondott el magáról.

— Gondolta-e ön valaha, hogy szerelmes a fiú? A hirtelen ráfűggesztett a három szempár eles tekintete zavarólag hatott. Ilona fölkel a tűzhöz ment, letérdelt a szőnyegre és úgy tett, mintha kezét melengetné.

— Ezt sohase gondolta volna, ön nemde? ismétlé Aranka.

Ilona már régen gondolt ugyan erre, de nem mondta meg.

— Tehát szerelmes? kérdezte. Mondta ezt önként Aranka.

— Mindent elmondott nekünk pontosan, viszonzá a leánya.

— S mi leszünk nyoszolya-leányai tette hozzá Lujza.

Ilona kisasszony gyorsan megfordult s idegenkedve tekintett a leánykákra. Zoltán menyegzőjéről beszéltek, mintha ez már egészen bizonyos és közel álló lenne, ezért elvesztette bátorságát s lehetetlennek tartotta a mosolyt vagy a választ.

szágon körülbelül még annyira lehetnek javarészt egymástól, mint Makó Jeruzsálemtől. — Mindazáltal ki kell jelentenem, hogy a jelen esetben e két ellenkező látszó fogalom: „művészet” és „falu” igen szépen összeillik egymással.

Hallottam már én a falusi művészetekről egyet-mást nem egyszer! Tudom, hogy egyik helyen művészet számba tudta a kevésbé magas niveauon álló publikum annak a szemfényvesztő fenegyereknek a produkcióját, aki a bemenetért járó fényes piczulát még öreg bíró uram zsebéből is ki tudta csalni. Azt is bőlesen ismerem, hogy a falusi kaszinó „nagy termében” meg-megrezdül itt-ott egy-két műkedvelő kisasszony ezernaszál hangja s a boldog falusiak másnap nem győznek eleget beszélni a művészetéről. — Aki azonban efelektől unos-untig jól lakva azt sejtene, hogy ebben az én levelemben is ilyen művészetéről szól az ének, annak megczáfolásául legyen szabad elcsevegnem a mi művészeti esténkről.

Legelőször is azon kezdem, hogy a mi nagy községünk nemesak gyönyörű román stílusú új templomáról s a báró Orczy-család szép parkjáról híres, hanem a kiváló bárói család magas műszeretéről is. Orczy Tekla bárónő, ki a festészetben, zenében és éneklésben egyaránt magas műveltséggel bír, indítványozta és fáradságot nem ismerő műzérekkel kivitte, hogy a tegnapi este valóban a művészeté legyen. A tágas, szép teremben, hol a zene, ének, szavaltat és felolvasásból álló estély tartatott, csinos estélyi toillettekben jelentek meg hölgyeink, még pedig teljes számmal. A várakozás, melyet ehhez az estehez fűztünk, igen szépen igazolta, hogy faluhelyt is lehetnek a művészetnek valódi hivatottjai.

Mikor évekkkel ez előtt azon kellett fáradoznom, hogy egy nagy igényekkel bíró publikum szórakoztatására összehozzak valamit, ugyancsak boldognak éreztem én magamat, ha egy estély programjához 3—4 piccet összetudtam állítani. Éppen ezért is meglepett engem ez a tegnapi műkedvelői előadás, mely nem kevesebb mint 12 ponttal díszeskedett.

Nyitányúl Bragának „Angyalok dala” című szólóját énekelte Orczy Tekla bárónő, a nála már megszokott precíz hanghordozással és elegáns orgánummal. Énekét szabatosan kísérte zongorán ifj. Orczy Andor báró, hegedűn pedig Witkoviczky Károly. A felhangzott tapsvihár — úgy látszik — önbizalmat öntött a többi szereplőbe is, kik a biztató fényes kezdet után nagyobb bátorsággal láttak annak bemutatásához, amiben való képzettségükről úgy is eléggé meg voltunk győződve. Tanács Gyuláné meleg közvetlenséggel s routinnal előadott zongora-szólója, Pfeiffer Oszkárné és Walter Julia fülbemésző kedves akkordjai még most is vissza zsongnak lelkemben, hatásuk annyira fogva tart.

Mindezek után külön kell még megemlékeznem

— A menyasszony csinos, szólt Aranka. Zoltán bájosnak találja. Ön is szeretne úgy-e szép lenni, Ilona kisasszony? . . . én igen.

Ilona fölemelkedett térdelő helyzetéből s most ott állt, a tűzre pillantva arczát elfordítva a leánykákra. — Hangja reszketett kissé.

— Talán ohajtottam egykor, midőn oly eszelős voltam mint ön most, Aranka, szólt mosolygva, miközben önkénytelenül tekintett a kandalló fölött álló tükörbe.

Nem, nem volt szép s ő is esztelen volt, mert sajnálkozott hiányzó szépsége fölött.

— Zoltán leírta nekünk menyasszonyát, folytatta Aranka. Szép, haja aranyzsin, a legcsinosabb minden más szín között.

Ilona kisasszony ismét a tükörbe nézett. Haja szép volt, csinos hullámzásban visszafésülve homlokáról . . . de nem arany haj. Voltak közötté szálak, az arannyal melegebb színezéssel, szemei pedig nem voltak fogékonyak arra a szépségre.

Egész életében hozzászólt, hogy vörösnek tartásák s mint ilyenről beszéljenek fölöle, de sohasem gyűlölte hajának vörös színét annyira mint most.

— Szemei pedig kékek, szólt Erzsike. Családunkban nincs kék szem. Zoltán szemét mondják néha annak, de az övé olyan mint az öné, Ilona kisasszony.

Ilona szeme pedig szürke volt.

— Magas termetű, szólt Lujza közbevetőleg.

— Igen magas, igazította ki Aranka, azt mondta Zoltán, hogy oly magas mint minden nőnek lennie kellene.

Ilona kisasszony pedig, öt láb egy hüvelyk magas volt.

Ügyes, jegyezte meg Erzsike s ez kár. Sajnál-

tuk, hogy oly tökéletes! Juli néni igen sokszor fog

tepelődni csekély képességeink fölött. Oly ügyes

mint ön, azt mondta Zoltán.

Orczy Árpád.

Wieuxtemp gyönyörű „Ábrándjáról”, melyet zongorán ifj. Orczy Andor báró szakavatottan adott elő Witkoviczky hegedű kísérlete mellett.

Schlosser Ferencztől egy igen tartalmas felolvasást hallottunk „A fényűzésről”. Unterländer Piroska szavaltata, és Molnár I. gyűjtő magyar dalai egészítették még ki a műsort.

A társaság, mely most még csak a helybeli intelligenciából állott, elhatározta, hogy ezután jótékony célra — amennyire lehet — havonként fog oly izlést-és szellemet egyaránt nemesítő előadásokat tartani. Az estélyen jelen voltak 55-en, akik áldozatkész adakozással jelen esetben az iskolapénztár gyarapításához járultak.

Ime, halvány silhuettekben leírtam azt az estélyt, melyen a hivatásos művészet tartotta hozzánk bevonulóját s mely a provinciális nagyobb városokban is ritkaság számba megy.

Sikerült-e meggyőzőnem téged és lapod olvasóközönségét a felől, hogy falun is lehet igazi művészet — nem tudom. Azt azonban nem helytelenül sugja nekem az én poétikus lelkem, hogy e szép estély sikerén osztozók közül nem egynek a szemeiben a valódi művészet sugara ragyog.

Ez az én sejtelmem. De a sejtelmek világa nagyon sokszor mélyen, lent a valóság talajában gyökerezik.

Lévay Mihály.

A jövedelmező tőkebefektetéséről.

Azon kérdésről, hogy a tőkepénz gyümölcsöző befektetésének, melyek a legjövedelmezőbb módjai, a „Magyar Mercur” című miniszterleg ajánlott kiváló pénzügyi szakközlöny a következő közérdeku fejtegetéseket közli:

A helyes vagyonkezelés főelve mindenkor az, hogy kellő biztonság mellett lehető legnagyobb jövedelmezőség éressék el. Ezt az elvet kell szem előtt tartani különösen a tőkepénzesnek, a ki vagyonát leginkább képes mobil állapotban tartani. Értjük pedig ez alatt azt, hogy egyedül a tőkepénzes van azon helyzetben, hogy vagyonával mindenkor rendelkezék, mert az ő vagyona készpénzből és értékpapirokból áll, mely utóbbiak szintén könnyen készpénzzé tehetők.

Ha az imént említett két vagyonelemet vizsgáljuk, azt találjuk, hogy a bérpénz gyümölcsöző elhelyezésére határozottan csekély számú alkalom kínálkozik. A takarékpénztárakhoz betétként való utalás csak ritka esetben lesz ajánlatos, legfeljebb akkor, a midőn arról van szó, hogy a pénz rövid és bizonytalan ideig legyen elhelyezve, mert arra esetleg bármely pillanatban szükség lehet. De még ez esetben is állítható, hogy az elhelyezés ezen módja nem jövedelmező. Vegyük pl. a jelenlegi időszakot.

Daczára annak, hogy a pénz drága és hogy a kamatláb magas, a fővárosi takarékpénztárak a betevőnek még sem fizetnek többet 4%-nál, holott ők maguk váltóra 7—8%-ra kölcsönzik ki a pénzt. Nem kell-e ennélfogva anomáliának tartani az olyan állapotot, hogy a betevő ne kapjon többet 4%-nál olyankor, a midőn 7—8% a pénznek rendes ára? Bizonyára igen és ez eléggé demonstrálja, hogy a takarékpénztári betét mint a vagyonelhelyezés egyik módzata meennyire hátrányos és káros lehet. Sokkal inkább előtérbe lép ez a hátrány akkor, ha a pénznek hosszabb időre való elhelyezése célozlatott. Itt már való ságos pazarlás volna a pénzt takarékpénztárba tenni, mely lenyegesen kevesebb kamatot fizet, mint a milyen legalább is olyan mérvű biztonság mellett más úton elérhető.

E fejtegetésekre azon körülmény készlett minket, hogy ilyenkor ösztönjén és különösen november hó folyamán a fölös tőkek fel szaporodni, részint a beváltott szelvények és kifizetésre esedékessé vált kötvények révén, részint pedig az által, hogy a házbérfizetés a háztulajdonosok pénzkészleteit gyarapítja. Hogy a szelvénybevéltás mennyi pénzt hoz forgalomba, arról elégséges lehet az az adat, hogy november 1-én e czímen közel 50 millió frtot fizetnek ki monarchiánkban, a mi pedig a házbérfizetés, egyedül Budapesten közel 9 millió frtot tesz ki a novemberi házbérfizetés, nem is számítva Bécsét és az ország s a monarchia többi városait, hol szintén temérdek pénzt szednek be a háztulajdonosok ezen a czímen. De ezeken kívül még egy mozzanat megérdemli figyelmünket, az t. i. hogy a pénzügyminiszterium kijelentése szerint a regaleváltás-jogosítottak nemsokára pénzüklöz fognak jutni a melyet már régóta várnak. Azok az összegek, a melyek a regaleváltás útján fognak a birtokos közönség kezeibe kerülni, még jelentékenyebbek, mint a melyeket fentebb említettünk és jelentőségüket emeli az a körülmény, hogy itt nem rendesen vizsziatató jövedelméről, hanem egyszer s mindenkorra kiutalt végkielégítésről van szó, melynek helyes felhasználása elsőrendű érdek és kötelesség. Es a midőn ekként kétségtelen, hogy a közelebbi hetekben sok millió frt fog folyóvá válni, a melynek számára

új elhelyezést jövedelmező befektetést kell keresni, felmerül egyszersmind az a kérdés, miképpen volna az legegyszerűségebben elérhető.

Nézetünk szerint a novemberi esedékességek-ből, a szelvény- és kötvénybevételekből, valamint a regalejogosultságból eredő tőkepenzeken biztosabb, kedvezőbb elhelyezésére alig kínálkozik más alkalom és módzat, mint az, a mely szerint ezek értékpapirokba fektetnek.

Igazán különös, hogy mily kevés figyelemben részesül még a mi tőkepenzeseink részéről a magyar értékpapír. Pedig bátran állíthatni, hogy a tőkebefektetésre mai napság még valamennyi ország között a legrosszabb chance-okat nyújtja. Vegyük első sorban a magyar állampapirokat. Míg mindenütt azt látjuk, hogy a 3%-os és 3½%-os külföldi állampapírok vagy a névértéken felül vagy közel a névértékhez jegyeztetnek, addig a mi 4½%-os és 5%-os állami papírjaink még jóval a névérték alatt állanak, a mit pedig semmiféle tekintet sem indokol. Hiszen végre államháztartásunkban is beállott az egyensúly és az a szigorú realizálás, melylyel Wekerle Sándor pénzügyminiszter a legutóbbi budgetet összeállította, biztos kilátást nyújt arra, hogy a végre elért egyensúlyt képesek leszünk jövőre is megtartani. Az állampapírok rentabilizása most körülbelül a következő:

5% papíráradék	5.04%
4% földterherment	4.49%
4½% papíráradék	4.76%
4% magyar aranyáradék	4.49%
4½% államvasuti kölcsön ezüst	4.68%
4½% államvasuti kölcsön arany	4.43%

A mint ezekből látni, a jövedelmezőség még mindig tekintélyes és habár a korábbi esztendőkhöz képest kisebb is, de aránytalanul magasabb mint a megfelelő külföldi papíroké és mindenesetre kedvezőbb a takarékpénztári betétek után elérhető jövedelmezőségénél. A tőkebefektetés céljaira szolgáló többi értékpapírok is hasonló előnyökkel kínálkoznak. Ilyenek a záloglevelek, elsőbbségi kötvények és államotított vasuti részvények, a melyek szintén nagy biztonságot nyújtanak. Ezeknek rentabilizása legutóbb volt:

4½% földhitelt. záloglevél	4.50%
4% földhitelt. záloglevél	4.15%
5% jelzálogbank záloglevél	4.98%
5% pécs-baresi vasut elsőbbs.	4.93%
5% magy. galicziai	4.97%
5% „ északkeleti „	4.01%
5% „ nyugoti „	4.94%
5% „ galicziai vasut-részv.	5.08%
4% „ északkeleti „	5.01%
5% „ nyugoti „	5.05%

Mind ezek állandó kamatozású papírok voltak és habár valószínű, hogy ezen rentabilizás idővel kevesebéni fog, az, a ki jelenleg veszi meg a papírokat az, árfolyam emelkedése által elérendő nyereségben kárpótlást fog találni az esetleg kisebbbedő jövedelmezésért, a mely azonban, a mint erre rámutattunk, még mindig nagyobb, mint a takarékpénztár jövedelmi szolgáltatása.

A magyar értékpiacon vannak ezenkívül olyan papírjai, a melyek jöhetnek változókonny természetű hozadékot nyújtanak, de azért kiváló mértékben megérdemlik a tőkepenzes figyelmét. Nemesak azért, mert ez a hozadék tetemesen meghaladja a fix kamatozású papírokat, hanem mert azon vállalatok, melyek részvényeit e papírok képezik, évek során át beigazolták életképességüket s kitűnő vezetéssel bírnak, folytonosan fejlődnek és ezekben mintegy garantiát adják annak, hogy a hozadék kevésbé lesz a jövőre aláveteve a véletlennek, hanem mindinkább felülíti az állandóság jellegét. Lássuk egyenlőre ezen papíroknak és azt, hogy milyen volt hozadéka az utóbbi években.

	1889.	1888.	1887.
Pesti magy. keresk. bank	11%	10%	10%
Első magyar iparbank	7%	8%	7.33%
Magy. hitelbank	12%	9.25%	8%
Magy. jelzálogbank	6.2%	9.2%	6%
Magy. leszámít. bank	7%	7%	5.5%
Hazai takarékpénztár	45%	40%	40%
Egyesült f. v. takarekp.	14%	15%	14%
Orsz. központi takarekp.	10%	9½%	9½%
Első budapesti malom	10%	10%	10%
Erzsébet-malom	10%	12%	8%
Molnárók és sütők malma	12%	16%	12½%
Kőbányai téglagyár	12%	12%	12%
Drasche-gyár	10%	9%	10%
Ált. waggon-kölcsönző társ.	7%	7%	5%
Athenaeum-nyomda	33%	33%	30%
Gyapjamosó részv. társ.	10%	8%	7½%
Részvényserfőződe	11.4%	11.4%	14.28%
Sertészlízáló társ.	10%	10%	9%
Északmagyarors. kőszénb.	8%	8%	7%
Franklin-nyomda	9%	9%	9%
Ganzgyár	17½%	13½%	13½%
Rumamurányi vasmű társ.	8%	7%	6%
Salgó-tarjáni kőszénb.	20%	15%	9%

Ez a rövid összeállítás eklatánsan bizonyítja, hogy a budapesti részvényvállalatok még pedig bankok, takarékpénztárak, malmok, iparvállalatok kivétel nélkül igen tetemes jövedelmet nyújtanak, a mely az állandó kamatozású papírokat jóval meghaladja. Igaz, hogy a részvény-vállalatok jövedelme évről-évre változik, mert az üzlet conjuncturának van alávetve,

a melyeket előre számításba venni nem lehet, de mázsról tagadhatlan és a fenti összeállításból is kitészik, hogy a magyar részvényvállalatok az utóbbi esztendőben bizonyos állandó jellegű esztalekot voltak képesek adni és e mellett figyelembe veendő hogy mindezen intézetek és vállalatok belső viszonyai teljesen consolidáltak, mert vezetéseiknek gondja volt rá, hogy ne csak dus osztalekot fizetessenek, hanem hogy gyarapíttassanak a tartalékok is. Ennélfogva ma már a tartalékok oly annyira felgyarapodtak, hogy ez a körülmény képessé teszi az illető vállalatot arra, hogy még kedvezőtlen esztendőben is biztosíthassa a részvénytőke megfelelő kamatozását.

Ezek azon körülmények, a melyekre a tőkepenzes közönség figyelmét felhívni szükségesnek tartottuk. Akkor a midőn arról van szó, hogy miképpen helyeztessenek el fölös tőkék s amikor arról van szó, hogy a szelvénybevételek, a házbérfelvételek és a regalejogosultság révén nyert pénzek hova fordíttassanak, jó lesz figyelmeztetni arra, hogy nemesak a takarékpénztár áll rendelkezésre, hanem sokkal gyakorlatibb sokkal célirányosabb és végre sokkalta előnyösebb az értékpapír-vásárlás, mert az értékpapír nemesak hogy kellő biztonságot nyújt, de lényegesen nagyobb jövedelmet is alkalmas szolgáltatni.

SZINÉSZEINK.

— Kitért a forradalom! Elcsaptuk az igazgatót... köztársaság lettünk . . .

E szavakkal rontott be hozzám 9-én a színlaphordó s egy vértetűkkel irt cédulát nyomott a kezembe.

Majd hanyatt estem a székemben.
— Megálljon barátom! — adjon az Isten áldja meg egy kis felvilágosítást.

— Nem lehet kerem, nem lehet! Futok repülő, hogy megvigyem a nevezetes hírt a kécskei szelvény minden irányába.

S csakugyan, alig mondta ki e szavakat, a másik pillanatban már ott volt az utca közepén s rohant tovább a nyakig érő sárban.

— Fures! talán csak nincs ez az ember megzavarodva? No de ez a cédula talán ad egy kis útbaigazítást.

Lássuk csak!
„Szini jelentés. A mai napon a társulat consortiummá alakult. A tegnapi elmaradt „Egy jó madár“ című népszínmű ma kerül előadásra. A közönség szíves pártfogását kéri a consortiummá.”

— Tehát így állunk! Nézzé meg az ember, nem is hittem volna, hogy ilyen forradalmárok legyenek a színészek!

De ime! — most veszem csak észre, hogy jóval megelőztem az eseményeket. — Bocsánatot kérek az ugrásért, egészen kijöttem a kerekvágásból. Hogy is ne? nem mindennapi dolog az ilyen ribillió.

Ugyan hol is hagytuk el? . . .
Tudom már! Utoljára „Fehő Klári“ előadásáról emlékeztünk meg.

Csodálatos! — ismét egy nagy ugrást kell megreszkíroznom, — a felhőkbe le egész az ördögök tanyájáig, igen, mert november 1-én az az szombaton Tóth Kálmán „Ördög pöternéje“ került színre.

Hiába! a színész úgyszólván mindenben a végletek barátja, még a közvetlen egymásra következő darabok megválasztásában is.

De megbocsájtunk nekik ez egyszer, annál is inkább, mert kitűnően mulattunk e komikumokban gazdag, de cselekményekben és bonyodalmakban szegény színművön.

A darab főalakjai: Swarcz (Kompoty) asztalos, Weisz (Markó) szíjgyártó és Sitzi (Lóji) (Bogdán) egy semmivel sem törődő, egyedül a jelennek élő nagyvárosi dandy.

Mindháromnak úgy alakításával, mint játékával meg voltak elégedve.

Ha valaki csodálkoznék rajta, hogy Kompotyról is dicsérrel nyilatkozunk, annak megúghatjuk, hogy ez nagyon természetes, mert Swarcz szerepében a németes s több tekintetben eltorzított kifejezésekhez a szögletes modor — s minden ügyesség hiányában szenvedő fellépéshez valami nagy tanulmányra szüksége nincs. Hogy miért? — Tessék kitalálni?

A többi kisebb szerepeket, Földváry Kornélia, Halászé, Halász, Benkő és Bartos töltötték be s közülük mindenik arra törekedett, hogy az est sikeréhez tehetsége szerint hozzájáruljon.

November 3-án Gaál József „Peleskei nótárius“-a — ez a minden ízében magyaros zamattal és kacagató bohóságokkal teli darab vonzott többeket a színházba.

A főszerep ügyes képviselője — Halász — alakítása s játékáért határozott elismerést érdemel. Ez elismerésben, méltán osztozik vele Bogdán (Bacur Gáspár), Földváry Kornélia (biróné) és Dikay (Peleskei rector).

Kompotyénak „a sötétség királynője“ és a „Dorka boszorkány“ szerepe jutott, a mi a rendező tapintatosságára vall.

Közönség szép számmal volt, habár a termet nem töltötte meg egészen. Annál kevesebbet láttunk azonban a következő napon a „Csókon szerzett völegény“ második előadásán, a minek igen érthető oka van úgy a közönség, mint az igazgató részéről.

Színpártoló közönségünk nem oly nagy, hogy egy-egy jobb darabot többször is előlehesen adni azért, hogy a kik még nem látták, alkalmuk legyen azt megnézni. S ezzel a körülménnyel nem tudott az igazgató úr leszámolni. Mert igaz, hogy a „Csókon szerzett völegény“ előadás alkalmával minden reményt fölülmuló bevétele volt, de másrészt az is igaz, hogy éppen e bevételeből következethetett volna, miszerint nagyon kevesen lehetnek még olyanok, mert kisebb színpadokon a közönség egy és ugyanazon darabot kétszer végignézni nem hajlandó, a kik a színház iránt érdeklődnek. Ha tehát deficit volt, ennek egyes egyedül ő volt az oka.

A mi magát az előadást illeti, arról csak dicsérrel emlékezhetünk meg. Az egyes szerepeket ugyanazok játszották, a kik első ízben, legfőbb tehát csak azt ismételtük, a mit akkor megjegyeztünk.

A közönség osztatlan tetszésében részesülő Bogdán János jutalomjátékú Szigethy József „Cszimadia mint kísértet“ című népszínművét választotta.

E darabban lépett föl először Jankovich Ida és a Major család, mint újonnan szerződött tagok.

Tekintve, hogy Jankovich Ida háta mögött egy 27 éves sikerben gazdag művészi pálya áll már, eléggé indokoltuk véleményünket, midőn azt állítjuk, hogy benne a társulat nemesak egy jeles tagot nyert, hanem képzettségével, szellemével az egész társulatra elhatározó befolyást is gyakorol.

Fényes bizonyítéka volt ennek a november 6-iki előadás.

Hogy egy magában véve egyszerű szerepből mit lehet alkotni, hogyan lehet minden ízében egy kidomborítani, hogy meg a legkényesebb igényeket is minden tekintetben kielégítse — azt megmutatta Jankovich Ida, ki mint Örsze (a csimadia felesége) már első fellépése alkalmával valóságos lelkesedést idézett elő a közönség körében.

Kivüle egyedül Bogdán (Sas István csimadia) játéka emelkedett arra a nívóra, mely művésziének mondható.

Ily előzmények után természetesen a legszebb reményekkel néztünk az „Egy jó madár“ előadása elé. Sajnos, hogy az esőzés s annak következtében előállott óriási sár a színházlátogató közönség legnagyobb részét otthon marasztotta.

Az azonban még sajnosabb volt, hogy a hirdett előadást az igazgató nem tartotta meg. Mert vagy vette volna tekintetbe az időjárást és ne hordatta volna ki a színlapokat, vagy ha igen, tartotta volna kötelességének — már a megjelent hölgyek iránti előzékenységből is — a darab lejátszását.

Igaz, elismerjük, hogy a deficit nagy volt, de proficitból ezt bőven fedezhette volna. Nemesak nálunk, hanem számos más helyen is megtörtént már, hogy a bevétel a kiadást még részben sem fedezte, de azért, — főleg ott, hol a közönség oly áldozatkézséggel pártolta a nemzet napjsámoait mint mi — az igazgató soha sem merete volna megtenni azt a közönséggel szemben, mint Kompoty.

De ha tekintetbe vesszük, hogy társulatának minden egyes tagjával szemben is — mert fellépti díjakra vannak szerződve — ez által a legnagyobb méltánytalanságot, hogy ne mondjuk határozott rosszakaratot árult el, tette még súlyosabb beszámítás alá esik.

Epen ezért, habár meglepett, de legkevésbé sem csodálkoztunk rajta, midőn az elmaradt előadást követő napon arról értesültünk, mint jelen soraink elején röviden elmondottunk.

Egyébiránt jó az ilyen kellemetlen históriákkal minél rövidebben végezni. Ha fölemlítettük, tettük ezt azért, hogy egyrészt Kompoty úr halátlanságával egyszer s mindenkorra leszámoljunk s esetleg utódainak becses személynében intő példát állítsuk fel, másrészt, hogy bebizonyítsuk közönségünk önzetlen jó akaratát, mely egyért a többtől bizalmat nem vonta meg.

Azt nem lehet tagadni, hogy a consortiummá alakult társulatnak több tekintetben ártott a kebelében már régóta lappangó tűz hirtelen fellobbanása, mely némileg a november 9-iki előadásán, midőn az elmaradt „Egy jó madár“ került színre, — meg is látszott, de csak részben lehet e körülménynek felróni, tulajdonképeni oka azonban abban rejlik, hogy a szini saison már vége felé közelgett.

Örültünk rajta, hogy a társulat tagjai ez este oly előadást producáltak, mely siker tekintetében messze fölülmulta az eddigieket.

Minden egyes szereplő jó kedvvel, elevenességgel, vidorsággal játszott. Egy sem volt közöttük, kin a legesekelebb levertség, vagy ehhez hasonló nyugtázó érzelem vett volna erőt, melyet ezelőtt minden egyes előadás alkalmával többé-kevésbé észlelhetünk.

Talán nem esalódunk, midőn az állítjuk, hogy ez jó részben Jankovich Idának tudható be, ki mint Hubonyákné ez este is játékával messze túlszárnyalta a többi.

Sajnáljuk, miszerint jelenleg nincs terünk művészetének kellő méltánylására; de ha lenne is, annyi idővel semmiesetre sem rendelkezhetnénk, a mennyi egy ily — még az egész számára is — valószínű tanulmányt igénylő játék számára egyes részecskéjének élvezhető feltüntetésére elégséges volna. Legyen elég annyit mondanunk, hogy benne Thalia egy oly papnőjét csodáljuk, ki habár kiszorult is abból a szentélyből, melyben előkelő szerepet vinni lett volna hivatva, mégsem hagyta letörülni a műzsa.

csókját homlokáról, hanem feledve a prózai való át-
élt viharait, nem tépte el azt a láncot, mely őt a
valódi művészet oltárához kötötte.

Kivüle — hogy e kis kiterés után ismét viz-
szatérjünk a darab előadásához, — egyedül csak
Bogdán (Vavranecz) a czimszerep bemutatója említ-
hető fel alakítása (főleg a kiéhezett s testileg tel-
jesen elgyötört tót utas az első felvonásban) s a jel-
lem-szerep ügyes lejátszásáért.

Nov. 11-én Bereczik Árpád „Paraszt kisasz-
zony“-át vettek elő.

A darab ugyan mit sem ér — mert a legszebb
drámai jeleneteket a közbeszótt kicsinyes, naiv meg-
jegyzések teljesen tönkre teszik — de az előadásról
lehetően, hogy dicsérőleg ne nyilatkozzunk.

Jankovich Ida (özy. Gönczölné) és Földváry
Kornélia (Jolán, a paraszt kisasszony) voltak az est
hősei, kiket a közönség nyílt színen is számtalan-
szor megtapsolta.

Hogy a többi szereplők külön-külön nem em-
litjük meg, ez nem azért történik, mintha róluk tu-
domást venni nem akarnánk, hanem mivel szerepeik
elmosdott alakokká teszik őket. Legfőbb Halászné
(Mathild) emelkedhetett volna ki a többi közül s
reméljük is, hogy ez meg fog történni úgy — 6—8
év múlva.

Csütörtökön, nov. 13-án „Legény bolondja“
czimű népszimű adatott. A czimszerepet Földváry
Kornélia játszotta meglehetősen hidegséggel, a mi fel-
tűnt. Ha az okot fűrkészünk, azt bizonyára a sze-
rep nem tudásban találunk föl. Egyébként e bünt
— Jankovich Idát és Halászt kivéve — valamennyien
elkövettek, de valljuk meg őszintén, legfeltűnőbb
módon Bogdán és Markó, a minek magyarázatával
legfőkébb ők maguk szolgálhatnak.

Bizony, ha Jankovich (Szűcsné) classikus ala-
kítása, természetű játéka a gyér számu közönség
jókedvét állandóan fenn tartja, nem tudjuk hogyan
húztuk volna ki unalom nélkül 1/211-ig. De így a
legnagyobb örömmel megbocsájtunk mindenkinek,
mert Jankovich Ida bőven kárpótolta mindenért.

Igazán bámulatos! Megvallom őszintén, hogy
eddig ugyszólván lehetetlennek tartottam, miszerint
egy drámai hősnő egy komikumokban gazdag szere-
pet elő tudjon adni, s ezt az elképzelt lehetlensé-
get teljesen semmivé tette Jankovichnak részeg
Szűcsnéje. Az a tapsvihar, mely minden egyes sza-
vát és mozdulatát kísérte, nem a tetszés, hanem a
csodálat, a bámulást kifejezése volt.

Helyi érdekű hírek.

Lesz-e vasutunk? A mint a Szolnok—félegyházi
vasut engedmenyesetől értesültünk, a vasut-tervezők
a pénzügyi programban a legnagyobb mértékben
csalódtak, mert nemcsak Pestmegye, hanem még az
egyesekek is, — kiknek pedig leginkább állna érde-
kben — sokkal kevesebbet jegyeztek alá, a várt
összegeknél, sőt oly nagybirtokos is megtagadta a
hozzjárulást, a kítól a legnagyobb áldozathozatalt
várta a létesítő bizottság. Egyhangú az a vélemény,
hogy a községek nagyon csekély összegek lettek
kivéve, a mely kivetésekkel pedig vasutat építeni
egyáltalában nem lehet. Ennélfogva a vasut létesítő
bizottsága a községi hozzájárulások felemelését fogja
kérelmezni, a melynek eredményétől függ a vasut
létesítése. Így nevezetesen Új-Kécskétől is az eddig
megszavazott 25,000 frt helyett nagyobb összeget
szándékoznak kérni. Jelenleg nem vagyunk oly hely-
zetben, hogy a még szükséges összegről tudomásunk
volna. Mindazonáltal nem kételkedünk, hogy ez ösz-
szeg meghatározásánál a vasut létesítő-bizottsága
Új-Kécske anyagi helyzetének tekintetbe vételével
fog megállapodásra jutni. Ha tehát a követelés tulesi-
gázott nem lesz, meg vagyunk róla győződve, hogy
a még szükséges segélyt községünk képviselőtestülete,
— mint a melynek első sorban kell a község emel-
kedését és haladását szíven viselnie, — nem fogja
megtagadni, főleg ha tekintetbe veszi, hogy Új-Kécske
vagyoni helyzetének gyökeres megjavulása egyedül
a vasut létesítésétől függ. Mindenesetre, egy kissé
nehezen fog esni a révnél egy nagy összeget kiadni,
de nem szabad feledni, hogy a vámon ez minden
bizonytal meg fog térülni. Egyébként erről bővebben
jövő számunkban.

Mértékhitelítő hivatal. Pest-Pilis-Solt-Kiskun
vármegyének Budapestén okt. 14-én folytatva tartott
rend. évi bizottsági közgyűlése 915/kgy. 1890. sz. a.
a következő végzést hozta, melyről a község előjár-
ásága kiskun-alsó járás főszolgabírói hivatala útján
e hó 5-én értesítettett: A vármegye alispánja részéről
megejtett előzetes vizsgálat és tárgyalások eredmé-
nye alapján, tekintettel arra, hogy Új-Kécske és a
szomszédos községek mértékhitelítő körbe eddig-
elé be sem voltak osztva, s a hitelítést vagy Kecs-
keméten vagy Szolnokon eszközölték, s tekintettel
arra, hogy a szőlőművelés örvendetes fejlődése foly-
ván annak hiánya már nagyon is érezhető volt, —
Új-Kécske községben egy mértékhitelítő hivatal
szervezése elhatározatik s annak körzetébe Ó-Kécske,
Alpár és Jász-Kara-Jenő községek beosztatnak. Ez
alkalommal Új-Kécske község és Gajdos Mihály képesi-

tett hitelesítő közt a hitelesítő hivatal vezetése és
kezelése tárgyában a község képviselő-testületének
ez éve 38 sz. a. hozott, határozata értelmében létre
jött szerződés ezennel jóváhagyási záradékkal ellát-
tatni rendeltetik. Jelen határozat az iratokkal együtt
jóváhagyás végett a földművelésügyi m. kir. minisz-
ter úrhoz felterjesztetni rendeltetik.

Színház. A consortiummá alakult társulat utolsó
előadása ma azaz vasárnap lesz. Tegnap „Magdolnát“
adták elő a czimszerepben Jankovich Idával, ma pedig
„A kintornás család“ kerül színre. Jövő számunkban
mindkét előadás lefolyásáról bővebben megemlékezünk.

**A Szolnok—félegyházi tervezett vasútvonal mű-
szaki munkálatainak előhaladása most már csak a
közigazgatási bejárás megtörténtétől függ. Erre von-
natkozólag a vasut engedmenyeset — Dr. Vladár
Vilmos — csak akkor fogja a szükséges terveket a
ministeriumnak felterjesztetni, ha a községek részé-
ről a kívánt hozzájárulások megszavazása iránt biz-
tosítva lesz. S hogy ez mielőbb meglegyen, — ér-
tesítéseink szerint — a vasut létesítő-bizottság min-
den egyes községhez legközelebb átiratot fog intézni,
hogy a községek tájékoztatást mihamarább megszerez-
hesse magának.**

Dr. Vladár Vilmos a Szolnok—félegyházi va-
sút engedmenyeset Kőrnyei Izidor budapesti műszaki
mérnök kíséretében e hó 18-án a forgalmi kimuta-
tások fölülvizsgálása végett községünkben időzött.

Megkezdődtek az őszi esőzések, s úgy látszik
nem is igen fogyunk ki egyhamar belőlök. Néha-néha
ugyan egy—egy játszó napsugár is ki-kibukkan a
felhők közül, de csakhamar ismét helyet ad a permetező
cseppeknek. Igaz ugyan, hogy sárban és kátyúkban
járni most már módunkban van, ezt azonban, eltekintve
egy kis hurutól, legfeljebb csak lábbelink bánja
meg mit azonban legkevésbé sem sajnálhatunk, ha
tekintetbe vesszük, hogy veteleink állása most már
a legszebb reményekkel kecsegtet. Még e hó elején
elvetett gabona is zöldel már.

HAZAI HIREK.

A király jelenleg Gödöllőn tartózkodik, hol a
napokban több fényesen sikerült udvari vadászatot
rendeztek.

Az országgyűlés a múlt héten az egyes miniszteri
tárcák költségvetését tárgyalta.

Pestmegye ideiglenes főispánját Földváry Mihály
alispánt, a miniszterelnök, mint belügyminiszter, haza-
fias közönetének nyilvánítása mellett felmentette a
főispáni teendőktől. — Az új főispán, Beniczky
Ferencz, installatióját, hir szerint e hó 24-én lesz a
vármegye rendkívüli közgyűlésén.

Pestmegye alispánja Földváry Mihály nov. 7-én
este a járási főszolgabíró vendégként Abonyba ér-
kezett s másnap tiszteletére a kaszinóban bankettet
rendeztek.

Megrendítő szerencsétlenség hire érkezik Eszter-
gomból. Mint egy távirat jelenti, Hofbauer Mihály
esztergomi lakos kis gyermeke meszoltás közben bele-
esett a meszes gödörbe. Anyja meghallva a gyermek
veszedelmét, utána ugrott a gödörbe, hogy kimentse.
Csakhamar azonban ő is elveszítette a mesz között
eszméletét s nem tudott a gödörből kijönni. Mire
segítség érkezett, az anya és gyermeke is rettenetes
sebeket szenvedett, de még mind a kettő élve került
ki a gödörből.

Mi hir a nagy világban?

Erzsébet királyné Livornói tartózkodása után
nem ment egyenesen Corfu szigetére, hanem előbb
meglátogatta Palermót, Nápolyt és Messinát is. Olasz-
országi útjába legtovább Florenzben időzött.

Az orosz trónörökös Bécsben. Miklós nagyher-
ceg, a czárevics e hó 6-án Bécsbe érkezett, hol
fejedelmet megillető pompával fogadták. Még ugyanaz
nap este a trónörökös Triesztbe utazott.

Kossuth-szobor Franciaországban. A francziák
Dijonban Garibaldinak szobrot emelnek, mely a sza-
badság monumentuma lesz s így helyet fog rajta fog-
lalni Kossuth Lajos szobra is.

Orth János, a volt János főherceg, — ki
tudvalevőleg egészen a tengerészetnek adta magát,
s hajóján, Szent Margiton, az utóbbi időkben igen
sok nagy utat tett, — eltűnt. Rejtélyes eltűnéséről
Hamburgból a bécsi főudvarmesteri hivatalnak egy
távirat érkezett, mely azt jelenti, hogy Orth János
hajója, a Szent Margit, minden valószínűség szerint
elsüllyedt tulajdonosával együtt.

Óriási tűz volt Berlinben az általános német
kereskedelmi társaság raktáraiban. Az elpusztult zsir,
gyapju és kender értéke meghaladja a fel milliót.

A pilseni sörgyár pinterműhelyében kiömlött a
kazanokból a forró szurok s négy munkást elborított.
Borzasztó állapotban vitték őket a kórházba.

Pusztító tüze hire érkezett San-Franciscóból,
mely a város két leghatalmasabb hoteljét tette ha-
művá. A kárt másfél millió dollárra (3 millió forint)
teszik.

A tüdővész gyógyítását, melyet mindez ideig
az orvosok lehetetlennek tartottak, Koch tanárnak
sikerült egy általa feltalált szerrel, — melyet a beteg
melle és hátába fecskendez be — elérni. Koch tanár
kísérleteit Berlinben végzi és Vilmos császár maga
is legnagyobb figyelemmel kíséri. Hir szerint nemzeti
tisztelőt díjat akar felajánlani neki a porosz állam
részéről. Ily módon akarja inkább kitüntetni, mint
megjutalmazni az önzetlen tudóst, ki kijelentette,
hogy fölfedezéséből nem akar anyagi hasznot húzni.

Havazás Afrikában. Afrika belsejében hó volt,
a mit ott már évek hosszú sora óta nem láttak.

Nyílttér.

(E rovatban közöltékért nem felelős a szerkesztő.)

A „Kécske és Vidéke“ 6-ik számában egy hir
foglaltatik, melyben én Bató István községi pénztár-
nok egy zsák diójának eltolvajlójaként szerepelek.
Ez rágalom: a tényálladék ugyanis a következő:

Október 4-dikén a várkonyi szőlőkben bort s
egy zsák diót vettem, mely utóbbit szomszédban lévő
koresmám előtt Bató Istvánnak 6 forintért eladtam.
Alku után betértem koresmámába. Egyszerre bejön
Bató, és kérdőre von: miért loptam vissza a diót?
„Hiszen künn van a kocsin“. — „Nem igaz, hanem
a pinczében van.“ — Kifutottam s akkor tudtam meg,
hogy itczés asszonyom felvén, nehogy a dióból
ellopjon valaki, a pinczébe vitette le. Igaz, e vád miatt
bosszus lettem, de minden kellemetlenséget elkerü-
lendő, rögtön kiadtam a diót.

Ez a tény, melyet saját érdekemben nyilvános-
ságra hozni szükségesnek véltem, kijelentvén, hogy
Bató István ellen, ki a esendőrségnek feljelentett, leg-
közelebb a bíróságnál e rágalomért keresetet indítok.

Ifj. Szabó Imre,

italmérés jog bérlo, Jász-Kara-Jenőn.

Heti piacoz.

Búza . 6:45—6:60 frt.	Marhahús . . . 36 kr.	K i l o n k e n t
Rozs . 5:80—5:95 "	Borjúhús . . . 38 "	
Árpa . 5:46—5:61 "	Serteshús . . . 44 "	
Zab . 5:40—5:52 "	Juhhús . . . 36—40 "	
Tengeri 4:90—5:10 "	Hal . . . 50—60 "	
Köles . 4:30—4:70 "	Disznó zsir . . . 60 "	
Repeze 0:00—0:00 "	Szalonna . . . 60 "	
Széna . 2:25—2:50 "	Faggyú . . . 26 "	
Szalma 0:50—0:60 "	Vaj . . . 70—100 "	
Bor . hektója 9—14 frt.	Liszt . . . 8—18 "	
Pálinka . 40—68 "	Bab 8 "	
Burgonya . 90—100 kr.	Lenese 12 "	
Tüzifa 1 mt. 2 frt 70 kr.	Borsó 14 "	
1 férfi napszám ellátással 50 kr; ellátás nélkül 70 kr		
1 nő napszám ellátással 40 kr; ellátás nélkül 50 kr		

Budapesti piaci árak.

Buza: tiszavidéki 71—81 klg. 7:85—8:30 frt;
pestvidéki 77—81 klg. 7:80—8:25 frt.

Rozs: 70—72 klg. 7:15—7:40 frt.

Árpa: takarmány 60—62 klg. 6:70—7:00 frt;
égetni való 62—64 klg. 7:20—7:70 frt; sörfőzdei 64
—66 klg. 7:90—9:00 frt.

Zab: 39—41 klg. 6:95—7:30 frt.

Tengeri: 73 klg. 6:60—6:70 frt.

Köles: 7:25—7:75 frt.

Repeze: káposzta 12:00—12:70 frt.

Bab: nagy fehér és kis gömbölyű 7:75—8:00 frt,
tarka 6:75 frt. — **Lenese:** zsiszikes 6:00—8:00 frt,
zsisziktelen 10—12 frt. — **Borsó:** 10:50—11:00 frt.

Köleskása: 11:50—13:00 frt. — **Mák:** kék 30 frt,
szürke 27 frt. — **Kendermag** 10:50—11:00 frt. —
Moharmag: 6:50—7:00 frt. Mind 100 kilóként.

Sertés üzlet. Magy. urasági öreg, nehéz 41—
42:00 frt, fiatal nehéz 42:50—43:00 frt, fiatal közép
43:50—44:00 frt, fiatal könnyű 46:00—47:00 frt, —
közönséges (szedett) közép 43:00—44:00 frt, könnyű
42:00—43:00 forint. Sertés létszám 106,960 darab.

Pénznemek. Cs. és kir. vert arany 5:45—5:50 frt,
cs. és kir. körmőzei arany 5:38—5:43 frt. Osztr.-magy.
ar 8 frtos arany 9:11—9:15 frt, 20 frankos arany
9:11—9:16 frt. Német birodalmi bankjegy 100 már-
kány 56:60—56:80 frt.

Két Milchauser aczél ágyu 9-es és 7-es számu

kötőgép

jutányos áron eladó. — A vevő díjtalanul a gép ke-
zelésére betanítottatik. Bővebb értesítést nyerhetni
Ottinger Ede nagykörsői könyvnyomdájában.